

ПОЖАР В БЕЗИМЕННАТА СТРАНА

ГАЛИБ ИСЛАМ

Превод от английски
Жана Тотева

Съдържание

От преводача	7
--------------------	---

В магазинчето за бонбони на сладкаря / 9

Килимчето на Алаудин	10
Алкохолни бонбони	35
Благовещението на Нирамиш	56
Банкетът	69
Сантиметровото парче	78

Мисловниленти / 97

Обратен жаргон	98
Дневалният в гардероба	118
В безкрайното филмово студио	131
Жадни призраци	155
Паяжинниоблаци	166
Огледалото	169
Чужденецът от Берлин	197

Сатаната и мароните / 211

Баснята за Йешуа	212
Пътешествие до безименната страна	239

Сатаната и мароните	242
А-о-и-а-о-и	253
Вътре в рояла	262
Ще те пратя в полет до Луната	265
Бен Джалун Бен Джанун	269
Монтажисти и колектори.....	286
Обувки за слугинята.....	296

Пожар в безкрайното филмово студио / 309

Посещение у дома	310
Шмръкни малко пипер.....	323
Гладни призраци.....	340
Черни органи.....	345
Момчето и неговата обърната раковина.....	354
Кръг около рози.....	362
Осанна.....	384
Офис за преназначаване.....	396
Преходът	405
Благодарности.....	412
За автора.....	413

От преводача

АКО НА МОМЕНТИ ви се стори, че има нещо несвързано и погрешно в текста, знайте, че не е така. Просто разказвачът, Хидаят, страда от глосолалия (или е надарен с нея) – състояние, което се изразява в говорене на ангелски (неразбираеми) езици, често при правене на заклинания или напяване на молитви, а пък и авторът е избрал да не поставя навсякъде препинателни знаци, за да звучи текстът така, както хората говорят, когато искат да изляят бързо и спонтанно мисълта си. Резултатът на моменти може и да е дезориентиращ, със свободен стил на пунктуация, екзотичен речник и тенденциозно изопачен словоред. Трябва да позавъртите някои изречения в устата си, за да ги осмислите.

Като например: *Аз виех нож ранен докато утринният вятър духна спалня през прозореца. Гадна миризма се разнесе отворена клоака притоци.* Но ако човек наистина е ранен, вероятно ще говори точно така...

Ето как авторът обяснява в едно интервю с Анупа Мистри своя стилистичен избор.

Въпрос: Скоростта и стилът на разказа са частично диктувани от този глосолалист-протагонист, но аз имам усещането, че вашият стил на писане е опит за разбиване на формата.

Отговор: Да. Определено има задъханост в стила и част от това идва от моя личен избор. Искях да изглежда свободно. Понякога, когато чета художествено произведение, чувствам, че има неудобни препятствия. Искях определена простота и енергия в прозата, което изискваше да липсва това, което усещам като ограничения, а именно препинателните знаци.

Въпрос: Изреченията обаче на места са доста сложни като стил и трудни в известни части.

Отговор: Какво имате предвид?

Въпрос: Докато четях, трябваше да правя пауза, за да дишам на страни, неудобни интервали. Това ли е смисълът?

Отговор: Не.

Въпрос: Да използваме вашия пример, тези неудобни препятствия, които споменахте, са това, което позволява на читателя да диша на регулярни интервали.

Отговор: Премахването на регулярната пунктуация направих точно по обратна причина: за да се премахнат препятствията и да се създаде лекота в текста. Винаги съм мислил, че това е начинът, по който се чете.

А ето какво казва „пилотът“ на летящото килимче на пасажерите си в първата глава: „След известно разстояние от Земята не чувстваш страх, защото вече не изглежда реално.“ Това е честно предупреждение. На някои читатели може да им прилошее от височината заради невидимостта на безименната страна, докато други ще се наслаждават на гледката и ще разпознаят от далечното разстояние от Земята нещичко от нашето собствено алиенирано състояние в новото хилядолетие. Но и в двата случая очаквайте неспокойно и въодушевяващо пътуване.

Наричат книгата съвременната „Хиляда и една нощ“ и тя наистина е такава, но както и в оригинала, така и тук трябва да се чете между редовете, дори зад тях. Действието се развива в странна страна, окупирана от чужда армия, подлагана на чести бомбардировки, оформена като филмов декор на безкраен филм, наречен „Огледалото“. Навсякъде има огледални стени и между тях и очите на всевиждащите камери местните хора трябва да забравят усещането за реалния си живот. Владетелят на тази страна умее да чете мислите на хората и дори ги записва на магнетофонни ленти и ги съхранява.

„Пожар в Безименната страна“ е изпълнен с философски и литературни прозрения, но тази книга е главно политически роман.

Авторът изгражда свят на постоянни мистични, исторически, политически и икономически заплахи. Летящ килим, епидемия от мухата цеце, чуждестранни управници, които всъщност са марионетки, британският колониализъм се сменя от съветски комунизъм, а той от американски империализъм, полуживи същества, живеещи в Призрачен хоспис, национална лотария, в която залозите са човешки органи, всичко това е историята на безименната страна, която може да бъде всяка колонизирана държава в света.

Мога да ви разказвам още дълго, но ще спра дотук, защото няма смисъл да ви я преразказвам, а ще ви оставя да се насладите и вие на тази приказка така, както аз ѝ се наслаждавах.

Приятно четене.

Жана Тотева

**В магазинчето
за бонбони на сладкаря**

Килимчето на Алаудин

ВСЕЛЕНАТА СЕ ТРЕСЕ. Цялата светлина влиза в света в едно дълбоко вдишване, а аз съм заспал. Какво безобразие. Какво безобразие, крещи майка ми в съсипаната нощ. Тя вие при въздушното нападение сирените пръскането на стъклата, докато светлината разбива прозорци и звукът трещи и ужасява домове болници офиси в нашия град в тази безименна страна.

Майка ми се свива в нейната катраненочерна всекидневна, с ръка на подутия корем, надявайки се да не започне да ражда в този злокобен час, нашепвайки страховете си, и със сигурност това са и моите последни страхове. Чуди се къде е съпругът ѝ, той, разбира се, е в магазина за цигари на Ксасан Сиера, простака, и несъмнено припява *адда, нада, уада уада*¹ и дрънка празни приказки, както обикновено, от здрач до зори. Тя си излива яда на транзистора, който си кара, както си знае, улавяйки разговорите за пожара с двойната си антена. Безобразие, разтърсва главата си тя, когато репортерът съобщава как всички комуникационни съоръжения на града, телефонните комутатори, телевизионните и сателитните станции избухват в пламъци, докато небесните боклуци продължават да падат в най-ужасната бомбардировка, проведена от окупационната армия.

Градът, моята столица майка, се носи с неговите очи уши устни зашита и затворени, в пълен мрак, не по-различен от искрено вашия, хидаятски, все още плаващ в нейната водна утроба, все още свързан с Шукрия Бен Джалун, тревожен, неспокоен, подаващ ендокринни сигнали на майката, искайки да се роди сега. Когато шумните звуци намаляват в един миг на зловещо спокойствие, Шукрия обърква шумотевицата вътре в себе си с хаотичния свят, убедена, че той изсмуква въздуха в дробовите ѝ с цялата тази вря-

¹ Старо креолско заклинание. (Всички бележки под линия са на преводача.)

ва. Тя лежи на кушетката във всекидневната, не съвсем убедена, че не е мъртва.

Майка ми се буди от вой в далечни улици призори, осъзнава, че домът ѝ е непокътнат и че тя е тракала със зъби, хапейки устни, а кръвта ѝ е изтичала, докато е спала. Рискованото ѝ впускане отвън доказва, че местните аптеки са свършили обезболяващите, и както Хамза, собственикът на магазина, съобщава, след като затвори телефона, за да отговори на тълпата, събрала се при него, целият град е изсмукан до шушка и няма и едно хапче антидепресант. Тя ги оставя да се дърлят и си ближе раните. Има си свой собствен магазин, за който да се грижи.

Още един пожар в нашата безименна страна. Защо, пита майка ми, докато върви по улиците на филмовия декор до магазина си, а хората се въртят край нея, говорейки припряно за това какво е причинила последната бомбардировка. Тя минава покрай напуканото огледало сокаците разрушените домове стени подове и здания. Вижда как брат предлага на брата половин комат утеха и, милост за милост, обещание да помогне на другия при ремонта.

Когато съпругът ѝ се домъква с широко отворени очи до нея с кървави длани (само драскотина, кълне се той и настоява, че е само съсирена коричка), тя е ужасена от гледката и си спомня веднага психическия ужас, който го поваляше на легло от години. Целува го и забравя как проклинаше отсъствието му, когато бомбите падаха снощи. Нареща му да се качи горе и настоява тя да отвори магазинчето си за трикотажа, както обикновено.

Времето минава. Сутринта завлича часовете в следобедното слънце. Шукрия разтрива надутия си бременен корем, преди да се заклатушка с патешката си походка до фасадата на трикотажното си магазинче, където съседките седят и похапват заедно олющени фъстъци, обсъждайки разрушенията и магическото спасение от окупационната армия. После някой споменава пристигането на някой си Алаудин, магьосник, и неговото килимче. Кой е Алаудин и какво казват те за вълшебното килимче на Алаудин. Шукрия е любопитна и измъква стол от магазина, за да седне на размумка, макар много пъти да ги е чувала да говорят за него.

Говорело се, че някой си Алаудин, магьосник, който някога си докарвал скромен доход в английските мюзикхолове с тривиални фокуси, който служил в Александрия в Британската армия по време на Втората световна война; който два пъти загинал безславно и

срамно, първо от дизентерия, а после убит след свада с армейски сержант заради една жена, преди да се върне към живота, докато се носел надолу по Суецкия канал; който бил прибран от търговски кораб, после се преселил само благодарение на невероятния си късмет в Калифорния; Алаудин, който бил ранен години по-късно в Ирак, откъдето току-що бил избягал от баасисткия режим заради неплащане на данъци, този същият Алаудин, с това мономимно име, бил долетял до нашата безименна страна в глуха доба преди около месец с лелящо килимче и сега предлагаше ежедневни разходки на неговата приказна машинария.

За да докаже истинността на своето летателно средство, магьосникът описа на гражданите тяхната страна от въздуха точно такава, каквато беше, заявявайки, че я е виждал само докато е летял на шареното си зеленикаво килимче, което изглеждаше по-скоро старо, отколкото вълшебено, наистина е древно, обяви той, от века на Харун ар-Рашид, и, както твърдеше, работеше само по негова команда. Всичко това беше вярно: той увисваше на няколко фута над земята, издигаше се на четири метра във въздуха и когато другите се опитваха да го задействат по подобен начин, килимчето оставаше безучастно, докато Алаудин не произнесеше някакви неразбираеми „отвори се, Сезам“ думи, които някога са били съвсем разбираеми, и не плеснеше два пъти с ръце.

Насъррадин Хан, ентузиазиран от описанията, които анонимните бунтовници, противопоставящи се на окупационните американски войски, даваха за Алаудин/Насъррадин, който е: Насъррадин, син на Джошумадин Хан, собственик на най-големите полета с копринени паяци¹ в страната ни от началото на XX в., Насъррадин, собственик на фабрики за коприна от паяци, които произвеждаха меки тъкани, много леки, но непробиваеми за стрели, прекрасна паяжинна коприна, която докара един цял моден век и доведе доскорошните заробващи британци и по-сетнешните нашественици, американците, които все още са тук, Насъррадин, който по-късно добави производство на газирани напитки – „Капсикум кола“ „Валампури кока“ „Огледална вода“, към своята

¹ Има няколко вида паяци, чиято нишка е подобна на копринената и е много здрава, използва се в оптиката, за струни на цигулки и др., но добивът ѝ е много труден, за да се пусне в широка употреба. Съществуват и в компютърната игра „Светът на занаятите“.

продукция, беше главният поддръжник на бунта срещу „Огледалото“, холивудската компания, което заработи още преди Хидаят да е бил оплодено яйце, и което се развихри из цялата страна в лабиринт от скелета и незавършени конструкции и двуизмерни къщи; твоят народ като във филмов декор, а, би ли ти се искало това, подиграваше се Насъррадин Хан, докато ние наблюдавахме как районът се превръща в мъглявина.

Насъррадин Хан, ентусиазиран от информацията, че сред предишните подвизи на магьосника фигурира изчезването на Александрия по време на Втората световна война, като по този начин я спасил от бомбени атаки, реши, че Алаудин е потенциално полезен за бунта, но искаше да изчака, докато се докаже, че не е американски агент.

Наблюдавайте го засега, каза той на хората си. И така, за няколко месеца килимчето на Алаудин стана популярно и неговият успех подкани към изява и другите, не толкова талантиливи магьосници, някои от които имаха способността да извиват дървени тояги в змии, други, още по-малко талантиливи, повтаряха старите трикове със заека и шапката, но чудото на летенето остана единствено във владението на Алаудин, тъй като само той можеше, с възшебното си килимче, да възпроизведе блещукащия ефект на полета на разбунтувалия се роб Амун от безименната страна и пробиването на атмосферата чрез неговото планирано прогонване от колониалните власти в зората на нашата история, доразвита някъде другаде.

На улично ниво нашият град Ла Мага се е превърнал в руини на филмов декор и Алаудин се залавя за работа на залез слънце на покрива на хотела, където е отседнал, и наблюдава ли, наблюдава: те вече се проточват от фасадата на хотелските врати през коридорите на първото ниво, нагоре по петте етажа стълбища до покрива, където сервитьорите обслужват редовните клиенти, подредени чак до издигнатата платформа за шоуто на летищото килимче.

На цената на един билет за градски автобус той взима възрастни жени, мъже, пищящи деца, които закриват очички, докато се издигат над облаците и не дръзват да хвърлят поглед, докато земята се превръща в енциклопедична карта. Колко високо, пита той всеки човек и го информира, че след известно разстояние от земята не чувстваш страх, защото вече не изглежда реално.

С тази негова естествена харизма, както и с оглед на факта, че килимчето му има потенциална възможност да освобождава

хората от пропускателните пунктове в Ла Мага и в безименната страна, той бързо се превръща в заплаха за окупационната армия и става ясно, че Алаудин не служи като наемник в нея. Първо се опитват да го отровят, което се проваля, тъй като неговата първа смърт от дизентерия го е ваксинирала срещу всякакви гастроинтестинални атаки. Снайперистки куршум, изстрелян от върха на по-висок покрив на здрачаване, когато Алаудин вдига клиентите си високо в небето, пропуска целта, и то не веднъж, а цели четири пъти, сякаш куршумите просто изчезват, преди да достигнат мишената. Агентът, натоварен с удушаването на магьосника, в банята се подхлъзва в малка локва вода, пада лошо на врата си и остава парализиран за цял живот, а Насъррадин Хан отрича възможността за съвпадения на всички тези събития и осъзнава, че Алаудин Магьосника е предопределен да служи на каузата на съпротивата.

В малкия апартамент над трикотажното магазинче новината за летящото килимче вълнува дори моята уморена от живота леля Чая, която бе късала всички връзки със света в перманентна последователност, и реши да остане сърдита на сестра си, макар че Решма няма никакъв интерес към нейните германски сърдечни страсти/нейния романтичен интерес, имам предвид, както по-късно ще го разкрия изцяло. Алаудин за кратко свързва двете сестри преди планираното отпътуване на Решма за Берлин, където ще учи в художествената академия. Цялата ни фамилия, включително искрено вашият хидаятски плуващ ембрион, се сурва към хотела и се подрежда за тестов полет на килимчето.

Вечер, народ, само по три наведнъж, младият асистент на Алаудин насочва майка ми и нейните сестри напред, оставяйки баща ми на земята. Аз нямам против, сгушва се той под шала, който е донесъл заради студа, последният симптом на неговата курioзна болест.

Сигурна ли си, майка ми прави крачка назад, но Решма я сграбчва над лакътя. Само за минутка, Мамун, казва леля ми.

Сигналът за моето пристигане може да бъде описан по следния начин: високо високо във въздуха майка ми разказва на глас със затворени очи, докато сестрите ѝ крещат, хванати за ръце, а Алаудин насочва погледите от далечния хоризонт на Райския залив назад, и майка ми разправя историята, някога в нейното съзнание, макар и не много отдавна, някога, аз и баща ти се срещнахме в едно гробище, отрупано с перести облаци, казва тя, дока-

то трепетът на полета ме изтласква любопитен към света, надолу през родилния канал, а килимчето се извисява и в ужасения писък на майка ми очите ѝ литват като пърхащи криле на пеперуди. Аз съм почти тук. Също като смъртта, раждането е неочаквано.

По-късно ние сме си у дома и една опитна съседка поема ролята на акушерка. Главата ми се появява и напрежението е навсякъде по маточната обвивка бедрата корема вулвата на Шукрия, докато бледозелените стени вдишват и издишват в такт с вдишването на нейното трудно раждане.

Баща ми: разбирам, Шукрия, боли, скъпа, но моля те, просто дишай. А майка ми ръмжи: кажи ми само как разбираш ти, петдесет и три часа и седемнайсет минути напъване отпускане напъване отпускане/пищящо прекъсване/майка ми възобновява своето пуф-паф, бързо възстановява ритъма/изтекли води, мускулно свиване, разширени тъкани, тя продължава да крещи, със сигурност вече е разкъсана, в такъв случай може и да изхвърля недоносче, защото сякаш ти можеш да го съпреживяваш, ти, мъжо. Спомняш си, като че ли си подслушвал, техните любящи думи един към друг само няколко часа преди, но можем ли ние да съдим, в позицията ли сме ние да съдим.

Междувременно аз съм приклещен в средата, кой ли пък ми обръща внимание на мен, къде е докторът/мъж, невзрачен кретен, чийто горещ дъх размножава микроскопичните инсекти вътре, а майка ми продължава да проклина, докато още веднъж напъва силно и някаква сивкаво-розова слуз се появява, излизайки от вътрешността ѝ, докато най-накрая се чува моят бухалски остър разкъсващ ушите вой.

Извън утробата и в небето: нашите съседи все пак съобщават на Шукрия, че първият писък на Хидаят Ауал Бен Джалун, или Бухал, както ще го наричат в неговия живот, този вик, който те бяха чакали през годините на бавното съзряване на плода във водната ѝ утроба, звукът, който влезе в домовете им, раздвижи мебелите втурна се през прозореца на улиците, за да размърда клоните и да разтрепери птиците, този звук разтупква сърцата в гърдите им в един адски момент.

Всичко е едноцветно. Има никакви подобия на форми. Влажна светлина се разлива навсякъде по всички предмети в стаята. Някои неща са близо, други доста по-далеч. Поправка: това е не-сигурно. Остра миризма. От продълговатите израстъци, мятащи

се край мен ли е. (Аз самият. Крайници, както ще науча по-късно, и пръсти. Фрагменти от тях и почти никакъв контрол над тях. Но все пак аз самият.) Или миризмата е ей там. Други миризми, но тези са по-нюансирани, неописуеми. Миризмите изчезват, когато продълговатите израстъци до мен изчезват и после има една топла форма, светла, мека, особена, платнена форма, която ще се науча да усещам.

Ослушвай се в звуците. Малки звуци и по-големи; по-големите звуци идват близо и техните форми и движения стават подредени: цяло нещо, лице, както ще науча, на единия или на другия, майката или бащата. Аз съм уплашен, но никой не вика. Увий го по-хубаво с одеялото, казва майка ми, докато баща ми ме носи из стаята, а миризмата му е тежка и от носа му излиза звук, хаша-хаша¹, а после нещо жълто, пиш-пиш.

Оооо, и той се е изцапал.

Най-малкото поне знаем, че действа, Шукрия се смее, сияе. Донеси ми го, моля те. Миризмата ѝ означава нещо като от порано, отпреди много отдавна. Вдигат ме по-близо и миризмата е по-близо.

После тъмнината, но не толкова много. Като едно цяло нещо, макар не съвсем. Сянка. Вселената изчезва; да го кажем другояче, сънят разделя времето, макар че аз не знам нито дума. В началото светът изглежда разбъркан от историите на майка ми, докато чаках в осветената в червено тъмнина на нейната утроба, в туп-туп-тупкащия комфорт на майчиното сърце, неговото плуващо усещане за вече и винаги. (По-късно щях да стигна до заключението, че дори и в онези ранни времена бях осъзнавал приемствеността с някакво далечно минало, но не знаех как от това чувство би могъл да се изведе някакъв произход и че човек не можеше да го съчетава с каквато и да е идея за вечност; по-скоро, тиктакането напред и напред: само смътно усещане за съществуване, за просъществуване и съхраняване във времето.)

¹ „Кръг около Роза, Джоб пълен с билки, Хаша-Хаша, всички падаме долу“ – детска римушка и игра, за която някои историци смятат, че води началото си от Голямата чума в Англия, фолклористите го отричат. По-нататък в книгата има по-подробни обяснения, като се визира именно чумата.

Това, което другите забелязаха в Хидаят, беше, че той не произнесе и дума след първоначалния си писък, занемя и ужаси родителите си, които помислиха, че е глух. Той изчака до втората си година, за да направи първите си стъпки, после един ден слезе от детската си количка без предупреждение и се втурна в тръс в многолюдния пазар, покрит със стъклени трошки и гилзи от пушечни изстрели, между търговци на патладжани и продавачи на сладкиши, докато Шукрия го настигна, изненадана от пъргавината му и увереността на стъпките му.

Когато сестрата на майка ми Решма се върна за ваканцията от нейното следване в Берлин, тя вече беше с четири години по-възрастна и се кънеше, че може да чува всички отговори на своите въпроси, и по-късно доказа, че качеството на гласа му е същото като при онези предишни събития, макар да не помръдваше устните си и все още имаше навика да посочва това или онова. Той не показваше никаква удивителна проникателност в онези ранни години, всъщност бе ням, но даваше израз на безкрайно любопитство с очите си и скрито желание да се напасне към света, какъвто си го бе представял, преди да се роди.

Спомни си, сякаш аз съм ти го казал, в онези дни Мамун М не бе работил от дълго време и само благодарение на неуморните и успешни усилия на Шукрия да размрази спестовната му сметка от времето му на филмов плейбек певец¹ семейството успя да оцелее и дори да плати обучението и издръжката на Решма в чужбина. Никой вече не можеше да определи неговата болест, защото изпращанията му не бяха червеникави, не отслабваше, показваше здрав апетит и възстанови бързивите си приятелства с Касан Сиера, търговеца на цигари, както и със Сладкаря Бабу, продавача на бонбони, наред с другите от съседските магазини. Междувременно госпожа Хенри, съседката на моите родители от долния етаж, която притежаваше трикотажния магазин, където майка ми бе започнала да работи скоро след като са се преместили в Ла Мага, бе развила артрит и страдаше от хронична диария, за което обвиняваше екваториалния климат и заразената питейна вода,

¹ Във филмите на Южна Азия има обикновено по пет-шест песни и изпълнителите им се наричат плейбек певци, тъй като записът на песента се прави след снимките, в студио. Но се ползват с почти същата популярност като актьорите.

която не ставаше по-годна след преваряване, така заяви тя и се върна в Англия. Преди да си замине, Шукрия я убеди да ѝ продаде срещу ипотека магазина, позволявайки на старата жена да добави нещичко към пенсията си, а на семейството – да придобие средства, за да се издържа в обозримото бъдеще.

СЛЕД МНОЖЕСТВО ПОСЕЩЕНИЯ до местния доктор, който не беше онколог, но успя чрез събеседване да докаже (всъщност без доказване), че болестта на Мамун М е въображаема, баща ми реши, че е оставил години от живота му да се изплъзнат във фантазмагории, докато е лежал в леглото, преживяйки миналото, и започна да налага над дома ни стриктните представи за реалността, отрязвайки нишките на паметта и отхвърляйки събития, които вече не изглеждаха правдоподобни, включително откриването на боклука от бащините му *мисловници*, и все казваше, те могат да четат мисли с къси вълни, още един начин да контролират общественото въображение със страх, и този джаз оркестър, дето гърми в един ветровит вестибюл, и притискането на тялото към стената като домашен бръмбар: вярно до известна степен, но помни кошмара, ще каже баща ми, преди в определен момент да се вторачи някъде другаде.

Хидаят остава любопитен за мислите на баща си в онези дни на внезапното издигане на магьосника Алаудин към известността, за мнението му за полета на съпругата му и нейните сестри на въшебното килимче, но по това време клетвата на детето Хидаят за мъчание е абсолютна и то не бива да разкрива своето ясновидство и съзрелите си мисли дори и заради цялото любопитство към света.

Стискането, заявяваше Мамун М, поставяйки своите палци и показалци на бузите на сина си, щипейки причинявайки болка призовавайки еволюция, е това, което отличава нашата способност, с нашите срещуположни пръсти, слава на Бога, да манипулираме света и да го направим човешки.

Той заповядваше на Шукрия, размахвайки пръст: не разказвай на това момче никакви странни истории отвъд обхвата на нормалното, и ти Чая, също-също, предупреждавам ви.

Като акт на протест срещу стриктните условия на реалността и човешкото поведение, наложено от новия различен, гръмлив, мъжествен глас на неговия баща, Хидаят за кратко се върна в неходещо състояние и действаше така сякаш бе забравил да върви и когато майка му крещеше, виж какво направи, Мамун, той показваше предпочитание да се измъкне странично, с извит гръб, на ръце и крака като рак или да пълзи наоколо като варварски образец на кучешко племе, докато майка му го придумваше да се върне към първоначалното си мълчаливо, ходещо състояние. Спомня си от съобщенията на пресата как по това време имаше странни плодове, разпръснати навсякъде из Ла Мага, които можеха да взривят твоите малинови вътрешности и да разкрият истинския цвят на скритите ти органи, знаеш какво имам предвид: чепки от малки плодчета по клоните на дърветата или лежащи, паднали на прашните улици, които в училище ти казваха да избягваш на всяка цена.

Хайде, давай, казва в един обеден час Нирамиш с неговата растителна миризма, която е постоянно предупреждение към другите да стоят далеч, но приятел на Хидаят, откак тръгна на училище, той е единственият, който ще толерира неговото мълчание. Нирамиш има два проблема: първият е смесената миризмата на кюри и зеленчуци, прилепнала към пожълтелите му от куркума пръсти, излъчваща се от дрехите му, доловима от трийсет метра разстояние. Нирамиш Хаджа, верен другар, миризливо дете: това никога не е притеснявало ни най-малко невръстния Хидаят и всъщност той интерпретира постоянната миризма като поличба за бъдещето, като че ли миризмата е обречена да става по-плътна с времето. Вторият проблем на Нирамиш: нарколепсия¹. В едно заекващо изречение, на средата на отговора си на въпрос на учителя, седейки или стоейки прав, дори балансиран в неговата характерна подскачаща походка, в двора на училището или по улиците с напуканите огледала, навсякъде, без предупреждение, той изпадаше в хъркаща дрямка, главата му се плъзваше и двойната му брадичка се учетворяваше, преди хриптящият звук да излезе навън и все по-навън, докато някой не му ошипеше ноздрите, събуди се, Нирамиш, събуди се, миризливо хлапе.

¹ Особен вид заболяване, характеризиращо се с прекомерна умора през деня и епизоди на внезапно заспиване, при което има прояви на халюцинации, парализа и пр.